

POSTANOWIENIE

Dnia 12 kwietnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grzegorz Tyrka
Protokolant:	Katarzyna Stefańczyk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 12 kwietnia 2016 r.

sprawy J. D.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o wysokość świadczenia

w związku

z odwołaniem J. D.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 26 listopada 2014r. **Nr** (...) - (...) 5 (...)

p o s t a n a w i a:

1. umorzyć postępowanie w sprawie – art. 355 k.p.c.;
2. przekazać Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. do rozpoznania wnioski J. D. o przeliczenie emerytury zgodnie z wnioskiem zawartym w piśmie z dnia 9 grudnia 2014r. – art. 477¹⁰ § 2 k.p.c.

(-) SSO Grzegorz Tyrka

Sygn. akt VIII U 78/15

UZASADNIENIE

W piśmie z dnia 26 listopada 2014r. uznanym za nieformalną decyzję organ rentowy Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. wyjaśnił ubezpieczonemu J. D. (D.), iż decyzją z dnia 12 marca 2008r. zgodnie z art.194a ustawy o emeryturach i rentach z FUS ponownie ustalił wysokość świadczenia od dnia 1 marca 2008r., to jest obliczył emeryturę od kwoty bazowej podwyższonej do 100% przeciętnego wynagrodzenia oraz, iż błędny zapis w decyzji z dnia 21 kwietnia 1998r. dotyczący opisu podstawy wymiaru został skorygowany decyzją z dnia 13 maja 1998r. Jednocześnie organ rentowy stwierdził, iż emerytura ubezpieczonego jest ustalona w prawidłowej wysokości i z uwzględnieniem właściwego stażu pracy oraz podstawy wymiaru.

Ubezpieczony w odwołaniu od decyzji domagał się jej zmiany przez przeliczenie świadczenia emerytalnego począwszy od dnia 29 marca 1991r., względnie uchylenie zaskarżonej decyzji i przekazanie sprawy do organu rentowego celem ponownego rozpoznania. Ubezpieczony wniósł także o zasądzenie od organu rentowego na swoją rzecz zwrotu kosztów procesu.

Ubezpieczony zarzucił zaskarżonej decyzji:

- naruszenie art.111 ustawy o emeryturach rentach z FUS przez zastosowanie tego przepisu i błędne przyjęcie, iż emerytura winna być wyliczona na podstawie 20 najbardziej korzystnych lat kalendarzowych z całego okresu zatrudnienia lub z 10 najbardziej korzystnych lat, gdy tymczasem ubezpieczonemu przysługuje emerytura górnicza i w stosunku do niego przepis ten nie obowiązuje,

- błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że wskaźnik z kolejnych 10 lat wybranych z 20 lat poprzedzających wniosek o emeryturę wynosi 0%, jak również błędne przyjęcie, że do wyliczenia emerytury należy wziąć pod uwagę 20 lat kalendarzowych, wybranych z całego okresu zatrudnienia, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wynosi jedynie 108,55%.

W uzasadnieniu swojego stanowiska ubezpieczony, powołując się na szereg decyzji wydanych przez organ rentowy na przestrzeni czasookresu pobierania świadczenia emerytalnego przez ww. wskazał, iż wskutek błędów w tych decyzjach dotyczących wyliczenia stażu pracy, podstawy wymiaru, przyjętych wynagrodzeń, emerytura ubezpieczonego jest wyliczona w nieprawidłowej wysokości i jest on stratny na każdym świadczeniu około 800 zł.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie podtrzymując stanowisko zajęte w zaskarżonej nieformalnej decyzji.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczonemu J. D. od dnia 29 marca 1991r. organ rentowy przyznał prawo do emerytury w oparciu o przepisy rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 26 stycznia 1990r. w sprawie wcześniejszych emerytur dla pracowników zwalnianych z pracy z przyczyn dotyczących zakładów pracy. Od dnia 1 lutego 2008r. ubezpieczony na mocy decyzji z dnia 21 kwietnia 1998r. jest uprawniony do emerytury górniczej.

Ubezpieczony wielokrotnie kwestionował decyzje organu rentowego w zakresie wysokości wyliczonego świadczenia, co było przedmiotem postępowania sądowego.

Decyzją z dnia 7 marca 2014r. organ rentowy dokonał waloryzacji emerytury górniczej ubezpieczonego od dnia 1 marca 2014r. – wysokość zwaloryzowanej emerytury ustalono przez pomnożenie kwoty świadczenia ustalonego na dzień 28 luty 2014r., to jest 2.628,06 zł przez wskaźnik waloryzacji 101,60%. Emerytura górnicza po waloryzacji od dnia 1 marca 2014r. wyniosła 2.670,11 zł.

Ubezpieczony złożył odwołanie od tej decyzji kwestionując wysokość świadczenia i domagając się ponownego jego ustalenia przez uwzględnienie w podstawie wymiaru emerytury: deputatu węglowego, dodatku szkoleniowego w wysokości 10% płacy zasadniczej, dodatku z tytułu Karty Górnika w wysokości 40% płacy zasadniczej, uwzględnienia okresu pracy w gospodarstwie rolnym, ubruttowienia pobieranej emerytury oraz podwyższenia kwoty bazowej do 100%. Do odwołania ubezpieczony przedłożył paski wynagrodzeń za miesiące od stycznia do grudnia 1989r.

Wyrokiem z dnia 4 września 2014r. w sprawie o sygn. akt VIII U 1217/14 Sąd Okręgowy w Gliwicach w:

1. oddalił odwołanie ubezpieczonego od decyzji z dnia 7 marca 2014r.,
2. wniosek ubezpieczonego z dnia 6 sierpnia 2013r. (zawarty w odwołaniu) o ponowne przeliczenie wysokości świadczenia emerytalnego przekazał organowi rentowemu Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. do rozpoznania jako nowe żądanie.

W rozpoznaniu tego wniosku (jak w pkt 2 wyroku) organ rentowy w dniu 26 listopada 2014r. wydał nieformalną decyzję w sprawie, omówioną na wstępie. W decyzji tej organ rentowy nie przedstawił żadnych wyliczeń świadczenia emerytalnego ubezpieczonego, a jedynie stwierdził, iż emerytura górnicza jest ustalona w prawidłowej wysokości i z uwzględnieniem właściwego stażu pracy oraz podstawy wymiaru.

/dowód z akt ZUS/.

Sąd zważył, co następuje:

Postępowanie w sprawie podlega umorzeniu, z uwagi na niedopuszczalność wydania wyroku; zaś odwołanie ubezpieczonego J. D. o przeliczenie świadczenia emerytalnego od dnia 29 marca 1991r. należało przekazać organowi rentowemu do rozpoznania.

Na wstępie należy podnieść, że treść decyzji wydanej przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych, a także zakres wniesionego od niej odwołania wyznacza przedmiot sporu oraz orzeczenia sądu pracy i ubezpieczeń społecznych – wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 10 listopada 2004r. w sprawie III AUa 430/04 opublikowany w OSA z 2005r., Nr 10, poz. 27 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 maja 1999r. w sprawie II UZ 52/99 opublikowane w OSNP z 2000r., Nr 15, poz. 601. Oznacza to, że zakres rozpoznania w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych jest wyznaczony w pierwszej kolejności przedmiotem decyzji organu rentowego zaskarżonej do sądu ubezpieczeń społecznych; a w drugiej kolejności przedmiotem postępowania sądowego określonego zakresem odwołania od decyzji organu rentowego.

W niniejszej sprawie organ rentowy rozpoznając (stosownie do pkt 2 wyroku Sądu Okręgowego z dnia 4 września 2014r. sygn. akt VIII U 1217/14) wniosek ubezpieczonego zawarty w odwołaniu od wcześniejszej decyzji z dnia 7 marca 2014r., wydał w dniu 24 listopada 2014r. zaskarżoną nieformalną decyzję. W decyzji tej organ rentowy nie wyjaśnił jednakże, w jakim zakresie rozpoznał wspomniany wniosek, a ograniczył się tylko do ogólnikowego stwierdzenia, iż emerytura ubezpieczonego jest ustalona w prawidłowej wysokości, z uwzględnieniem właściwego stażu pracy oraz podstawy wymiaru, nie zawierając w niej żadnych stosownych obliczeń świadczenia. Tymczasem ubezpieczony w odwołaniu zakwestionował tę decyzję zarzucając błędne wyliczenie świadczenia, które spowodowało zaniżenie jego wysokości.

Rolą sądu jest kontrola zaskarżonej decyzji w granicach jej przedmiotu. Skoro organ rentowy w zaskarżonej decyzji nie zawarł żadnych obliczeń świadczenia emerytalnego ubezpieczonego, to spór sądowy nie mógł co do tej okoliczności, przy kontroli zaskarżonej decyzji, zaistnieć, bo Sąd nie miał możliwości zbadania tej decyzji pod kątem jej prawidłowości. Rozpoznanie sprawy przez Sąd Orzekający skutkowałoby (w przypadku zaskarżenia wyroku) zastosowaniem przez Sąd Apelacyjny art. 477^{14a} k.p.c. Niezależnie od tego zauważyć należy, iż obecnie ubezpieczony domaga się ponownego wyliczenia świadczenia od dnia 29 marca 1991r., gdy we wniosku zawartym w odwołaniu od decyzji z dnia 7 marca 2014r., nie wniósł o przeliczenie świadczenia wstecz i stąd zaskarżona decyzja mogła dotyczyć tylko i wyłącznie wyliczenia świadczenia na bieżąco.

Zgodnie z art. 355 § 1 k.p.c. sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, [...] jeżeli wydanie wyroku stało się [...] niedopuszczalne. Sąd nie mógł orzekać w zakresie nie istniejącej (a zaskarżonej) części decyzji. W związku z tym w punkcie pierwszym postanowienia umorzono postępowanie w sprawie.

Zgodnie z art. 477¹⁰ § 2 k.p.c. jeżeli ubezpieczony zgłosił nowe żądanie, dotychczas nierozpoznane przez organ rentowy, sąd przyjmuje to żądanie do protokołu i przekazuje go do rozpoznania organowi rentowemu. W punkcie drugim postanowienia przekazano do rozpoznania organowi rentowemu wniosek ubezpieczonego (zawarty w odwołaniu) o przeliczenie świadczenia emerytalnego od dnia 29.03.1991r.

(-) SSO Grzegorz Tyrka